

Božia radosť - naša radosť

Prvé čítanie: Iz 61,1-2a.10-11

Zdá sa, že prvé dva verše tohto proroctva sú Izaiášovou spomienkou na vlastný zážitok. V nazaretskej synagóge si tie isté slová na seba vzťahne Ježiš /Lk 4,18-19/. Prorok v nich predstavuje seba ako toho, v ktorom prebýva Duch Svätý, pomazal ho a poslal. Toto Božie pomazanie, od ktorého je odvodené aj slovo mesiáš, ho posväcuje a preto patrí Bohu. Kto však patrí Bohu, zároveň patrí i všetkým ľuďom a je poslaný zvestovať im radostnú zvesť. Nie hocikomu, ale tým, ktorí sú pokorní; tým, ktorým puká srdce; zotročeným, väzneným... Boh na nich nezabudol a ide im všetkým, celému spoločenstvu v ústrety časom milosti. A nie hocijako, ale s radosťou.

Druhé čítanie: 1Sol 5,16-24

Jadrom týchto Pavlových slov je povzbudenie k radosti, k modlitbe a k vzdávaniu vďaky, ktoré sú pre nás kresťanov Božou vôľou vo všetkých životných podmienkach. V podstate sú to veľmi príjemné postoje, ktorých sa nemusíme báť, aj keď sa pri ich nadobúdaní nevyhneme námahe. A ak k tomu pridáme bdelosť na Pánov oheň, na hnutia k dobru zvonka i znútra, na svetlo jeho vnuknutí a budeme premýšľať nielen hlavou, ale i srdcom, Pánova vernosť nám určite nedá košom.

Evanjelium: Jn 1,6-8.19-28

Jadro dnešného evanjeliového úryvku je tesne späté so slovami o Jánovi Krstiteľovi v prológu. Vstup Boha do viditeľného sveta skrze Ježiša je najväčším dejinným predelom v histórii sveta. A ten musel mať aj svojho veľkého svedka v Jánovi Krstiteľovi. Svedectvo o Ježišovi vydával v druhej Betánii, až za riekou Jordán, teda nie v tej neďaleko Jeruzalema, kde bývali Mária a Marta s Lazárom. Na rozdiel od synoptikov Židia v Jánom evanjeliu neoznačujú Boží ľud Izraela, ale nositeľov moci. Tí akoby už pri ohlasovaní Jána Krstiteľa otvárali proces proti Ježišovi.

V tomto evanjeliu nie je Krstiteľ iba kazateľom alebo askétom, ani len predchodcom, ale dokonalým príkladom svedka. Trikrát čestne hovorí to, čím *nie je*. Najmä v súvislosti s nadchádzajúcim sebazjavením Ježiša a jeho opakovanou formulou *Ja som*. Lebo okrem svedectva je červenou niťou Jánovho evanjelia božská identita Ježiša. V doslovnom preklade Ján Krstiteľ odpovedá na otázky vyslancov od Židov: „*Ja, hlas...*“, bez *som*. Vskutku nikto by nemal povedať *ja som*, lebo naplno to patrí len Bohu. Svoju identitu Ján Krstiteľ dopĺňa obrazom rozvázovania remienkov na sandáloch, čo bolo v hierarchii služobníkov a otrokov úlohou tých posledných. A svojím krsténím pripravuje Ježišov krst, ktorý bude krstiť Duchom Svätým.

Krstiteľ sa na púšti stotožňuje s hlasom Izaiášovej Knihy útechy, ktorá bola napísaná z príležitosti nového exodu z Babylonu. Touto odvolávkou vyjadruje ohlasovanie toho

najplnšieho exodu skrze Ježiša Krista pre celé ľudstvo. A to je tá najväčšia radosť!

Krstiteľov príklad mal byť odkazom pre spoločenstvo kresťanov, aby sa vyznačovali podobným postojom ako on a ukazovali tak na Ježiša. Zároveň si zachovali schopnosť umenšovať sa. Aj pre dnešného kresťana platí zmýšľanie Jána Krstiteľa, ktorý bol najmenší a preto tak potrebný. Kto sa robí veľkým, je pre Božie kráľovstvo neužitočný a naopak, najpotrebnejší, ba nevyhnutní preň sú tí najmenší /porov. Lk 7,28; 9,48/. Vtedy ten istý Izaiášov duch z prvého čítania, ktorý zostúpil aj na Ježiša, zostupuje - ak ho neuháame - i na nás. Veď okrem neho kto by obväzoval naše puknuté srdcia!? A to je ďalší dôvod na opravdivú radosť!

Dagmar Kráľová, FMA

Foto: Mária Melicherčíková

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam - Tretia adventná nedeľa v roku „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)